

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

OKTÓBER 2012

Jean Calvin

JEAN CALVIN

REFORMATOR

ZAN KALVIN

1509-1564

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és
szíveddel hiszed, hogy Isten
feltámasztotta őt a halálból, akkor
üdvözülsz.” Róma 10,9

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dániel 12,3)

Mi történt Aladár?!

A helyszín Pacsér, 1943, „a piactér”, ahogy akkor mondták, ahova a református parókia kapuja is nyílik, amelyen ma is ott van a zászlós Bárány.

Két csendőr kísérte Édesapám barátját, Vajda Aladár pacseri izraelita kereskedőt, és feleségét Rita nénit. Édesapám épp akkor lépett ki az utcára, mire odaértek.

Megdöbbenve kérdezte Édesapám a barátjától: „Mi történt Aladár?!” Az egyik csendőr, - mielőtt az általunk nagyon szeretett és népszerű Aladár bácsi felelhetett volna - ráivalt: - „Hogy mer a foglyokhoz szólni?! És: kicsoda maga?” - „A helybeli református lelkész vagyok!” – felelte Édesapám nyugodtan. „Holnap jelentkezzen reggel a moravici csendőrörsön!” Tovább lökdöste durván a sem élő, sem halott, megremült házaspárt...

Édesapám reggel jelentkezett a csendőrörsön. Azonnal érdeklődött, mi lett barátjával és feleségével? Durván kioktatták, hogy zsidókra nehogy azt mondja hogy barátai, sőt: többet nem érintkezhet velük, nem is érdeklődhet hogylétük felől, mert nagy baja lehet, letartóztatják őt is, mint minden pártolójukat.

Másnap vasárnap lévén az istentiszteleten Édesapám Eszter könyvét olvasta fel teljes terjedelmében. Elejétől a végéig. Egy szó kommentár nélkül. Eszter könyvéből tudjuk meg, hogy Isten a legnagyobb üldözés közben is kimentette népét, Izráelt a végpusztulásból a babiloni fogság idején és ellenségeit megbüntette.

Édesapám aznap nem prédikált, csak imádkozott Eszter könyve felolvasása után a szenvedőkért, a jogfosztottakért. A falu jegyzője az istentisztelet után bement hozzá és azt mondta, hogy tehetett ilyet, a zsidók védelmében felolvasni az Eszter könyvét. A miértjére Édesapám azt felelte: „Erre esküdtem fel. A Bibliát olvasni, felolvasni nem bűn. Isten beszéde ez hozzánk.” A jegyző (elmenekült egy év múlva) ezután kerülte a gyülekezetet és Édesapámat...

Azért írom le ezt a történetet, mert Aladár bácsit nagyon szeretjük, gyermekük nem volt, szinte naponta jött, vagy jöttek mindketten hozzánk

és mindig végtelen kedvességgel. Ez valami hasonló, mégis valami másfajta kedvesség volt, mint amit megtapasztaltunk - éreztük testvéremmel, Áronnal - a gyülekezet tagjai részéről. Nem tudtuk volna a különbséget kimondani. De most tudom: a gyülekezet tagjai nem voltak üldözöttek soha, Aladár bácsiék népe pedig évszázadokon át igen. Akár kiközösítéssel, akár lenézéssel, enyhén szólva. Mégis tudott olyan szeretetet mutatni, érezni irántunk, ami csak Istenhez való ragaszkodása gyümölcse lehetett. A kis pacseri zsinagógába járt el szombat napokon, amely a református templomhoz közel, a szemközti domboldalon épült. Ott merített erőt és reménységet, hogy ők és népe Isten tulajdona, mint ahogy mi konfirmandus korunkban valljuk.

Közel volt Isten országához ószövetségi hite által is, igyekezett - mesélték szüleim - kereskedőként is becsületesen munkálkodni. Megbecsülték és szerették az emberek. Mivel Pacséron csak a nálam idősebbek emlékeznek rá, én és Áron bátyám is csak gyermekfejjel, így szeretnék - egyenlőre - írásbeli emléket állítani drága barátunknak és feleségének.

Tervbe van véve, hogy arra a házra, emléktáblát kellene elhelyeznünk, meghíva a szabadkai Zsidó Hitközséget is annak leleplezésekor. Akik erről értesültek, azt is mondják és egyezem velük, hogy magát a házat, ahol laktak, szintén renoválni kellene, mert elég romos állapotban van.

Mint minden nemes kezdeményezésnek, legtöbbször az anyagiak állják útját a megvalósításnak. De reméljük, hogy ez az akadály is elhárul és méltó emléket állíthatunk jóságos, ártatlanul elhurcolt és szenvedett barátainknak.

Dr. Csete Szemesi István

Méliusz Juhász Péter reformációja

A keresztyénség korai szakaszában az egyház még erősen ragaszkodott a Biblia tanításához. A 3. századtól kezdve azonban mindinkább elterjedt az a felfogás, miszerint az egyház egyenlő a papsággal, a klérussal. Így azután a középkorra kiépült egy teljes egyházi hierarchia, amely föléje nőtt a vallásos tömegeknek. Folyamatosan erősödött a püspökök hatalma, de még inkább a ranglétra tetején álló bíborosoké, illetve a hierarchia csúcsán álló pápával. Ezzel párhuzamosan jelentkezni kezdtek az ebből eredő túlkapások is, így a középkori egyház már nem Istent dicsőítette és nem a szent életre buzdított, hanem önmagát gyarapíttatta. A világi gazdagodás, a hatalom birtoklása mindennél fontosabb lett a vezetői számára. Még a bűnbocsánatot is pénzért árulták. Így azután Róma egyeduralma a 15. század második felére erősen megingott. Ez eredményezte idővel a remeték megjelenését, a különböző szekták elburjánzását, majd az ún. előreformációi mozgalmak megjelenését.

A keresztyén világ- és életnézetnek hamarosan komoly ellenfele támadt a reneszánsz korában a humanizmus megjelenésével. Ez az irányzat eszmevilágában a dogmatikus merevség ellenhatásaként az ókor filozófiájához tért vissza, és az egyén kibontakozását tartotta elsődlegesnek. Követői külsőleg nem szakítottak az egyházzal, de belsőleg teljesen elidegenedtek tőle. A mozgalom legnagyobb hatású képviselőjének a holland Erasmust tartották, aki a későbbi reformátorokra is rendkívül nagy hatást gyakorolt. Miután a katolikus egyház időről-időre beigért reformjai sorra elmaradtak, Róma pedig egyre inkább a bűn fellegvára lett, az egyszerű nép körében megnőtt az elkeseredés. A felgyülemlett indulatok végül több országban is fegyveres lázadásba torkolltak. A felkeléseket sok helyütt leverték, viszont elindult egy folyamat, amelyet már nem lehetett megállítani. Ez az út pedig egyenesen a reformációhoz vezetett!

Magyarországon a mohácsi vész nagy tragédiája, majd Buda meghódítása tette fogékonnyá a magyarságot a reformáció tanainak befogadására. A külföldi egyetemeken tanuló peregrinus diákok hatására az országban bámulatos gyorsasággal kezdtek terjedni az új eszmék. Először Luther tanításai találtak meghallgatásra, később pedig Zwinglié és Kálviné. Ez utóbbinak egyik lelelkesebb követője lett a debreceni Méliusz Juhász Péter.

Az ismert református püspök, egyháztudós, író, botanikus, a magyarországi reformáció legeredetibb és legnagyobb hatású vezéregyénisége volt. Alig valamivel több, mint három és fél évtizedet élt, mégis maradandót alkotott. 1536 körül született a Somogy megyei Horhiban. Szülőfaluja ma már nem létezik, még a török időben elpusztult. Tanulmányait Tolnán és Sárváron végezte, és itt ragadta meg a reformáció szelleme. Lutheránusnak nevelték, később azonban Szegedi Kis István hatására reformátussá lett. 1556 őszén a wittenbergi egyetemre iratkozott be, ahonnan két év múlva magiszteri címmel jött haza. Enyingi Török János pártfogása debreceni lelkésszé tette, 1561 nyarán pedig püspökké emeltetett az általa kialakított tiszántúli egyházkerületben. Ebbeli működése örökös küzdelem volt. Előbb az evangélikusok, majd az antitrinitáriusok (Szentháromság-tagadók) ellen folytatott ádáz harcot.

1561-ben befogadta Debrecenbe a jeles vándornyomdászt, Huszár Gált, aki számos könyvét jelentette meg nyomtatásban. 1562-ben a Verancsics püspök által vallása miatt zaklatott egri katonaság és egervölgyi nemesség felkérésére, Czeglédi György és Szegedi Gergely segítségével, összeállította az Egervölgyi (más néven: Debreceni) Hitvallást. Ebben körvonalazták a római katolicizmussal szembeni állásfoglalásukat. Ugyanebben az esztendőben sikertelen próbát tett a török fogságában sínylődő Szegedi Kis István kiszabadítására is.

1564-ben ismét a lutheránusok ellen hadakozott, ám a valóban nehéz küzdelmek korszakához a következő évben érkezett el, amikor korábbi bajtársa, Dávid Ferenc az antitrinitárius mozgalom mellé állt. Méliusz igyekezett a helvét (kálvini) irányt megerősíteni a Szentháromság-tagadókkal szemben, amit az 1567-i debreceni zsinaton tett meg. Elővigyázatossága nem volt alaptalan, mert János Zsigmond fejedelem hamarosan az antitrinitaristák pártfogójává lett, ami ugyancsak megnehezítette a reformátusság helyzetét.

A nehézségek ellenére a helvét irányú reformáció egyre inkább megszilárdulni látszott. Méliusz továbbra is vívta a maga harcát, annak ellenére, hogy vitatkozási modoráért a fejedelem többször megintette őt, egyházi műveire pedig cenzúrát rendelt el. A nagy reformátor nem hátrált meg, hanem újabb és újabb vitákat kezdeményezett. Az általa összehívott

1571-ben a nyírbátori zsinat pedig szintén az antitrinitáriusok ellen foglalt állást. A kíméletlen harc viszont fokozatosan felőrölte szervezetét, végül 1572. december 15-én viszonylag fiatalon halt meg Debrecenben. Hamvait a mára már eltűnt ősi sírkertben temették el egy dombtetőn. A piac melletti házát és telkét a városi tanács vásárolta meg, és a továbbiakban lelkészlakásként szolgált.

„Teológiáját nem lehet kirakni máshonnan kölcsönzött mozaik szemekből, mert fő vonásai éppen az eredetiség és egyöntetűség” – írja róla Bucsay Mihály, a neves egyháztörténész. Ifjúkorában tanult Luthertől, Flaciustól, Melanchtontól Dévai Bíró Mátyástól, Szegedi Kis Istvántól, de a legtöbbet Kálvin Jánostól. Tanításának tengelye a Szentháromság Isten tevékeny emberszeretete, aki elsősorban Jézus Krisztusban osztja ki ránk áldásait. Krisztusban teremtette meg a világot és benne az embert. Az embernek szabadon elkövetett, de Istentől előre látott bukásával szemben Jézus Krisztusban rendelt szabaddítót. Őbenne választotta ki a híveket, belőle, mint egy forrásból ajándékozta a hitet, a reménységet és a szeretetet.

Méliusz vallotta a kegyelmi kiválasztást: „azt akarta bemutatni, hogyan épül az ember üdvössége egyedül Istennek életre kiválasztó dekrétumára, és hogyan valósul meg ez a dekrétum a Szentháromság tevékenysége által. Isten emberszeretetét szívesen szemlélteti három lépésben. Az első az ember teremtése Isten képére és hasonlatosságára. A második lépést az ember tette: saját bűne folytán elvesztette az Istenképet, és az ördög a saját képét vonta rá. A harmadik lépés azt, hogy Isten irgalmából Jézus Krisztus

újra felöltözteti a választottakat az Isten-képbe” (Bucsay Mihály).

Írói működésének főbb termékei az általa szerzett hitvallásokon és más hivatalos kiadványokon kívül az alábbiak: Pál apostol levelének, melyet a Kossabelieknek írt, prédikáció szerint való magyarázata (Debrecen, 1561.), A Krisztus közbenjárásáról való prédikációk (Uo. 1561.), Katechismus... Calvinus János írása szerint (Uo. 1562.), Debreceni anyaszentegyház énekeskönyve (Uo. 1562.), Magyar prédikációk, kit Postillának neveznek... (Uo. 1563.), Válogatott prédikációk... mind egész esztendő által való fő ünnepekre... (Uo. 1563.), A keresztelésnek, úrvacsorája osztogatásának... igaz módja. (Uo. 1563.), Az egész szentírásból való igaz tudomány. (Uo. 1570.).

Halála után jelent meg füvek használatáról írt gyógyszeres könyve, a „Herbarium” (1578.), amely erkölcsnevelési célokat is szolgál. Számos könyve, kézírata elveszett. Az általa fordított bibliarészekből nyilvánvaló, hogy a latin mellett jártas volt a görög és héber nyelvben, Herbariuma pedig arról tanúskodik, hogy orvosi és természettudományos műveltsége is a kor színvonalán mozgott.

Méliusz Juhász Péter élete, küzdelme és teológiai gondolkodása követendő példaként áll előttünk még ma is. Bár azóta már sokat változott a világ, a nagy reformátornak Bibliához és a hitvallásainkhoz való hűsége, az egyházáért vívott állhatatos harca arra buzdít, hogy mi magunk is őrizzük, ápoljuk a reformáció örökségét, és adjuk azt tovább a felnövekvő nemzedéknek.

Margit István

OKTÓBER 31.

A REFORMÁCIÓ EMLÉKNAPJA

Luther Márton (Martin Luther) a szász választófejedelemiség bibliamagyarázó professzora, német ágostonrendi szerzetes 1517. október 31-én függesztette ki a wittenbergi vártemplom kapujára 95 pontba foglalt téziseit, amelyeket a katolikus egyház megreformálása érdekében tett közzé. Luther téziseiben elutasította a búcsúcédulák árusítását, bírálta a bűnök pénzzel való megváltását. Luthert a pápa kiátkozta és kiközösítette. Ezt követően Luther III. (Bölcs) Frigyes szász választófejedelem védelme alatt élt Wartburgban, ahol 1522-ben lefordította németre az Újszövetséget. Nézetei hosszas harcok árán utat törtek és az általa vezetett új irányzat lett az evangélikus, míg Kálvin János (Jean Calvin), genfi reformátor vezette irányzat a református vallás alapja. A történelemi protestáns felekezetek A REFORMÁCIÓ EMLÉKNAPJÁN emlékeznek meg az ellenreformáció áldozatairól, köztük a gályarabnak eladott prédikátorokról.

forrás: Internet

Kálvin János tanait a Heidelbergi Káté (1563) és a Helvét Hitvallás (1566) foglalja össze.

Közülük a legfontosabbak:

„**soli Deo gloria**” (egyedül Istené a dicsőség) elve, azaz az ember jócselekedetei bár szükségesek, de nem feltételei, hanem következményei az üdvösségnek

„**solus Christus**” (megigazulás) tana szerint egyedül Krisztus által részesül az ember a kegyelemben, benne egyesül az emberi és isteni természet és nyeri el az ember a megigazulást, a bűnök bocsánatát

„**sola scriptura**” (csakis az Írás által) elve, amely szerint az Ige egyedüli forrása a Biblia, a hit alaptételei egyedül a Szentírásból érthetők meg. Emiatt a kálvinizmus központi tevékenysége Isten igéjének hirdetése, amely népnyelven történik.

Megkülönböztető hitelvei még:

- ragaszkodás a Tízparancsolathoz, emiatt a 3. parancsolat alapján tilos az Isten (s ezzel együtt Jézus és a Szentlélek) ábrázolása a kálvinista templomokban

- a szentségek közül csak kettőt ismer el (szemben a katolikus hit szerinti héttel): a keresztség és az úrvacsora szentségét, de ezeket is csak a hit külsődleges jegyeinek tekinti, mivel tényleges kegyelemben csak a kiválasztottak részesülnek. (ld. 1. pont)

- az úrvacsora mindig két szín (a kenyér és bor színe) alatt zajlik, de az csak emlékezés Krisztus megváltói önfeláldozására. Kálvin szerint „az érzéki táplálással egyidejűleg következik be a Szentlélek hatása, amelynek révén Krisztus teste a hívő lélekkel egyesül” – azaz a katolikus hittől szemben tagadja Jézus reális jelenlétét a kenyérben és a borban. Ebből következik, hogy nincs miseáldozat (mint a katolikusoknál) és ezért nincs szükség oltárra sem. Az úrvacsorához szükséges asztal az „úrasztala”.

- „egyetemes papság” elve, azaz minden hívő pap – ezzel elutasítja a katolikus egyházi tanítóhivatalt, a pápai primátust és tévedhetetlenséget. Megkülönbözteti a „látható” és a „láthatatlan” egyházat: az előbbi a hívek közösségét jelenti (beleértve a pásztorokat, tanítókat, presbitereket és diakónusokat), míg utóbbiba a predesztináltak - választottak tartoznak.

forrás: Internet

Önként vállalva?

A lány ott állt az italos pultnál és úgy gondolta, elbír vinni egyedül is egy pakk ásványvizet. Mire a pékárúkhöz ért, eszébe jutott, hogy mégis megkönnyíthetné a saját dolgát, ezért felhívta a barátját, hogy jöjjön le elé a bolthoz és segítsen neki cipekedni. Megbeszélték, hogy egyúttal a kutyát is megsétáltatják, de mivel az ebet még fel kellett készíteni a sétára, a fiú jelezte, hogy lehet, nem tud időben a bolthoz érni. A lány ezt elfogadta és már ment is a kasszához. Mire fizetett és mindent bepakolt, úgy gondolta, a fiú már biztosan a bejáratnál várja. De amikor kiért, látta, hogy a fiú és a kutya még sehhol sincsenek.

Elindult hát egyedül a pakkokkal, de pár lépés után érezte, hogy ezt nem is olyan könnyű egyedül

cipelni, mint ahogy azt gondolta. Minden egyes lépéssel bosszúsabb és dühösebb lett.

- Nem igaz, hogy ennyi idő alatt nem tudott elkészülni, nő létemre itt cipekedek, majd megszakadok, ő meg még mindig sehhol! Ezen vívódott magában, majd egy pillanat alatt végigfutott benne egy gondolat, hogy hiszen erre őt senki sem kényszerítette! Ezt vállalta, ő gondolta úgy, hogy a bevásároltak mellé még egy pakk ásványvizet is visz magával! Ez kizárólag a saját és senki más döntése nem volt! Rájött, elfelejtette, hogy ez az ő vállalása volt és most igyekezett másokat hibáztatni érte! Felismerte, hogy kétféle úton-módon csinálhatja végig: vagy bosszankodik és dühöng magában a továbbiak-

ban is a hazafelé vezető út nehézsége miatt, vagy elfogadja vállalását minden következményével együtt és véghezviszi azt.

A ház kapujának bejáratáig cipekedett, csak ott találkozott a fiúval és a kutyával, akik még csak akkor indultak el. De a lánynak egy rossz szó sem hagyta el ajkát és a legőszintébb szeretettel üdvözölte

Örökölt búzaszem

Volt egyszer egy gazdag ember. Egész életében megvolt mindene. Három fiát szépen felnevelte. Hanem azért a kincsesláda kulcsával mégsem lehetett a betegséget kizárni a házból. Az bizony őt is utolérte. Nagy bajában, öregségében csak a legkisebb fia ápoltta. A másik kettő ezalatt élte világát: szép feleséget, jó cimborákat szereztek. Mégis, mielőtt meghalt volna a gazdag ember, úgy rendelkezett, hogy sok-sok aranyát a legidősebb fia kapja.

Szép, tornyos házát, száz hordó borát a középsőnek ajándékozta, a legkisebbnek pedig nem hagyott egyebet egyetlen búzaszemnél. Alighogy eltemették, a két nagyobbik fiú hamarosan megvizsgálgatódott a kincseken. Kinevették az öccsüket:

- No, te ugyan elmehepsz az örökségeddel! Hiába kedveskedtél, hízelegtél az apáknak, mégis minket szeretett jobban! - Azzal el is kergették a háztól.

Futott szegény fiú, amíg csak látott, és estére egy rozoga csőszkunyhóban húzta meg magát. Fájdó szívvel gondolt az apjára. Sehogy sem tudta megérteni, miért bánt vele ilyen mostohán. Mihez kezdjen ezzel a búzaszemmel?...

Keserőségében el is hajította, s elhatározta, hogy másnap világgá megy. Hát, amint reggel felébred, észreveszi ám, hogy a búzaszem kikelt az éjjel, és szemlátomást nő a szára. Úgy nőtt, ahogy nézte. Mire a nap delelőre ért, gyönyörű, dús kalász ringott a szélben.

- Ennek fele se tréfa! - gondolta a fiú, és leakasztotta válláról a vándortarisznyát. A kalászból a tenyerébe pergette a magokat, és mind egy szemig újra elvetette.

Másnap virradóra azok is kikeltek, szárba szöktek, délre gazdag kalászat hoztak. A fiú akkorát füttyentett örömeiben, hogy a rigó is elcsodálkozott a fán. Most már annyi búzája volt, hogy vetett is, maradt is. A maradékot két kő között megörölte, és kicsi cipót süített belőle. Éppen bele akart harapni, amikor arra jött egy vándor, de olyan fáradtan, hogy már alig vánszorgott.

- Ennek nagyobb szüksége van a kenyérre,

a fiút. A lány a második utat választotta. Az út nehézsége nem maradt meg benne, csak az öröm, amit a felismerés nyújtott.

Beküldte: Bácsi Irma

mint nekem - gondolta a fiú, és jó szívvel odaadta a cipót az öregnek. Igaz, ő maga éhes maradt, de a csodálatos búzaszemek másnap még több termést hoztak, és kétszer akkora cipót süthetett magának. Ez így ment napról napra. Egyre több dolga lett a fiúnak, de szomorúsága elmúlt, arca jókedvtől piroslott.

Minek is szaporítsam a szót? Hamarosan jómódú ember lett belőle. Mindig annyit vetett és annyit aratott, hogy minden rászorulónak adhatott a kenyéréből. Meg is szerették hetedhét országban. Esztendők múltak el, míg egyszer, egy zimankós estén toprongyos ember kopogtatott be az ajtaján.

- Könyörülj meg rajtam egy falat kenyérral, mert éhen halok! - kérlete panaszosan. A fiú mindjárt az asztalához ültette. Alig ettek, egy másik didergő vándor is bezörgetett éjjeli szállásért. Azt is megvendégelte és megkérdezte tőlük:

- Ugyan milyen nagy szerencsétlenség ért benneteket, hogy így kell a világban vándorolnotok? Felsőhajtott az első: - Volt nekem sok aranyam, de mind elköltöttem. Szép feleségemnek cicomára kellett. Elfogyott az arany - elhagyott mindenki!

A másik lehorgasztotta fejét, és nagy bánan mondta: - Volt szép házam, száz hordó tüzes borom. A sok bort megittuk, a tornyos ház oldalát kirúgtuk a cimborákkal a nagy mulatozásban.

- Én pedig csak egy búzaszemmel kezdtem - mondta csendesén a házigazda.

Elkerekedett erre a szeme a két idegennek. Felugráltak az asztaltól: - Hiszen akkor te vagy a mi öcsénk! Hát nem mentél világgá bánatodban?

- Nem bizony - mondta boldogan a legkisebb fiú. - És most már mindent értek. Te, édes bátyám, csak holt aranyakat kaptál; te másik bátyám, elmálló köveket és az elfolyó borban hamis melegséget. De nekem egyetlen búzaszemben örökül hagyta apám a megújuló életet, a munka örömét, a másokon való segítség boldogságát. Most már tudom, hogy az apám nagyon szeretett engem.

Beküldte: Bácsi Irma

IN MEMORIAM

TH. MGR. DOLINSZKY ÁRPÁD

(1949 - 2012)

Szeptember 8-án kaptuk a szomorú hírt, hogy evangélikus lelkipásztor szolgatársunk, testvérünk, barátunk, Th. mgr. Dolinszky Árpád az Ágostai Hitvallású Evangélikus Keresztyén Egyház szuperintendense rövid súlyos betegség után visszadta lelkét Teremtő Urának.

Még a teológiai éveim alatt ismertem meg Dolinszky Árpádot, amikor egyik erdélyi evangélikus teológus társunkat ünnepi legáció szolgálatra vittem hozzájuk Bajsára. Később úgy alakult, hogy többször találkoztunk, beszélgettünk, barátkoztunk, közéleti rendezvényeken vettünk részt közösen. Számtalanszor együtt szolgáltunk ökumenikus istentiszteleti alkalmakon. Így volt ez az idén augusztus 18-án is Palicson, a Szent István napi központi ünnepségen, az ún. ökumenikus kenyérszentelőn is. Dolinszky Árpád mint mindig, ez alkalommal is igeszerűen, mindenki számára érthetően tolmácsolta az evangéliumi örömhírt, erősítve, bátorítva ezáltal itteni magyar közösségünket. Bár látható jelei voltak betegségének, de ekkor még nem gondoltam, hogy ez volt utolsó találkozásunk és közös szolgálatunk.

1949-ben született a felvidéki Sajógömörön. Teológiai tanulmányait Pozsonyban végezte itt szerzett magiszteri címet is. Nem sokkal tanulmányai befejezése után a Vajdaságba költözött. Kúlán, Nagybecskerekén és Kikindán végzett lelkészi szolgálatot. 1981-ben esperesnek nevezik ki, majd 1998-tól az Ágostai Hitvallású Evangélikus Keresztyén Egyház Szerbiában - Vajdaságban szuperintendensévé választották. A lelkipásztori és egyházvezetői szolgálata mellett a vajdasági magyar közélet egyik meghatározó alakja volt. Aktívan vállalt szerepet a közéletben, tagja volt a Magyar Nemzeti Tanácsnak.

Dolinszky Árpád elhívott lelkipásztor volt, a

szolgálatot és az egyházfegyelmet mindig komolyan vette és gyakorolta. Három fia közül, kettő a lelkipásztori szolgálatot választotta élethivatásul. Ápolta a testvéregyházi kapcsolatokat velünk reformátusokkal, de a más felekezetű testvéreinkkel is. Emberi természeténél fogva szókimondó, igazságszerető, optimista, vidám természetű ember volt.

Nehéz időkben is tudott bátorítani, biztatni, pozitív jövőképről beszélni. A társaságában mindig jól érezte magát az ember, kedves kis történeteit, egyformán érdeklődéssel hallgatta hívó és kevésbé hívó is. Távozásával nagy űrt hagyott maga után itteni magyar közösségünkben.

Áldott legyen emlékezete közöttünk.

Orosz Attila bácskai esperes

RÁDIÓS ISTENTISZTELETÜNK IDŐPONTJA OKTÓBERBEN

Értesítjük testvéreinket, hogy a legközelebbi református istentiszteletet 2012. október 14-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövid hullámon, vasárnap reggel 8.05 - 9.00 órakor a 90,5/92,5 MHz-en hallható.

- Házi Áhítat -

2012 október

Írta: Harangozó László

Jelmagyarázat: R-reggel E-este HK-Heidelbergi Káté

Október 1.

„Erre ő így szólt hozzám: Az ÚR igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek URa.”

Zak. 4,6

Amikor ez az Ige elhangzott, Izrael fiai nagyon nehéz helyzetben voltak. Rájuk nehezedett a létbizonytalanság, a politikai harcok, elnyomás, fenyegetettség, hitbeli megingás. A babiloni fogság ugyan véget ért, de most a perzsák uralkodtak felettük és éberren figyelték minden lépésüket. Ugyanakkor a mellettük élő népek is gyanakodva és ellenségesen viselkedtek velük, állandó félelemben tartva őket. Anyagilag a padlón voltak de a lelki életük is válságban volt, a templomot nem építhették fel. Ilyen nehéz helyzetben szól hozzájuk az Úr: „nem erőszakkal, nem hatalommal”. Dehát minden az ellenkezőjét mutatja! Úgy tűnik, pontosan azok érvényesülnek akik erőszakosak és akik a hatalmat birtokolják. Ma sem más a helyzet. Sokszor azt látjuk, ha az ember kegyes, akkor eltíporják. Csak az erőszakosok, a másokon átgázolók tudnak előre jutni. Látjuk milyen harcokat folytatnak a hatalomért az emberek. De ezek ideig-óráig tartó eredmények és ami szomorú, hogy eltávolítanak Istentől. Mert Isten az ő Lelke által munkálkodik és az Ő Lelke a békességben van jelen. Ő a békesség Istene (IKor.14,33). Ha a hatalomért való harcot választom, akkor ellenállok Isten Szentlelkének. Ha pedig ellenállok, akkor elszakadok az Úrtól. Ha engedem, hogy Ő betöltsön, lehet harcok vesznek körül, rágalmaznak, gondjaim vannak, de nekem akkor is békességem van, mert tudom, hogy az én Atyám gondoskodik rólam. Bízunk az Úrban és engedjük, hogy az Ő Lelke betöltsön és vezessen és mi is élni fogunk.

Reggel: Zak 4; Este: Jel 14,14-20; HK: 37.;

Október 2.

„Én azt kérdeztem: Mi ez? Ő így felelt: Egy véka közeledik itt. És így folytatta: Ebben van az egész ország bűne.” Zak. 5,6

Zakariásnak egy érdekes látomása van, egy vékát lát, mely közeledik hozzá. Ebben a vékában van az ország bűne. Mit jelent ez? Azt, hogy Isten számon tartja a bűnöket. Lehet, hogy az ember titokban vétkezik, így senki sem tud róla. De Isten mindenről tud. Minden bűnt? Igen mindegyiket, melyet nem bántak meg és melyből nem térek meg. Miért tartja számon? Mert Ő a legdrágábbat adta azért, hogy az emberek

megszabadulhassanak a bűn rabságából, az Ő egyszülött Fiát, Jézust! És aki nem akar megtérni az ő bűnéből, az elutasítja az Urat, sőt káromolja az Ő váltságművét! De, aki megbánja a bűnét, annak bűnei nincsenek számon tartva, nincsenek ott a vékában, mert Jézus vére elmosta azt: „ifjúságomnak vétkeire ne emlékezz!”

Reggel: Zak 5; Este: Jel 15; HK: 38.;

Október 3.

„Ezt mondd neki: Így szól a Seregek URa: Van egy férfi, akinek Sarjadék a neve, mert helyette sarjad, és felépíti az ÚR templomát.” Zak. 6,12

Itt Zakariás próféta Jósua főpaphoz szól, de a próféciája valójában Jézus Krisztusban teljesedett be. Jósua főpap neve a Jézus név egyik változata, jelentése: szabadító. De ugyanakkor Jézus a Sarjadék, az új hajtás, ez a jelentése a Názáret nevű városnak és Jézust názáretinek is nevezték. Továbbá őbenne épült fel átvitt értelemben az igazi templom. Ő maga mondta, hogy rombolják le a régi templomot és ő majd három nap alatt újjáépíti, de ő a maga testének templomára utalt. Miért fontos ezt tudni? Mert Ő a mi szabadítónk. Nélküle a bűn és halál örök rabságára lennénk kárhoztatva. Az Ő testének temploma leromboltatott, de harmadnapra új sarjadékként kihajtott és új, örökké tartó templomot épített. Mi a templom rendeltetése? Isten jelenlétében való lakozás színhelye. Ez csak Jézusban lehetséges. Csak azoknak van élő közösségük Istennel, akik Jézusban lakoznak és általa maguk is megújultak.

Reggel: Zak 6; Este: Jel 16; HK: 39.;

Október 4.

„Az özvegyet és az árvát, a jövevényt és a nyomorultat ne számkányoljátok ki, és ne tervezetek egymás ellen magatokban semmi rosszat!” Zak. 7,10

Zakariás próféta ebben a fejezetben vallásos emberek kérdéseire válaszol. Azt kérdezik, hogy továbbra is betartsák e vallásos szokásaikat, így például a böjtöt. Zakariás válaszában ott van az, hogy Isten számára nem a külső látványos vallásoskodás kedves, hanem az őszintén neki szentelt élet. Miből látszik ez? Abból, hogy az igazi hívő nem az emberek előtt akar tetszelegni a maga kegyeskedésével, s közben a szíve talán tele van haraggal és meg nem bocsátással. A valóban hitben élő ember mindenek előtt szeretetben jár. Jézus mondja: „Arról fogják megtudni, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” Jn.13,35 Zakariás is azt mondja, gondoskodjatok a rászorulókról

és ne tervezzetek egymás ellen semmi rosszat. Az igazat megvallva ez nem mindig megy egykönnyen. Olykor vannak emberek, akik megbántanak és van, hogy igazságtalanság ér bennünket és bizony ilyenkor nehéz megbocsátani, hát még szeretni... De gondolj bele, hogy te hányszor bántottad meg Istent engedetlenségeddel, lázadásoddal és Ő mégis megbocsát és szeret. Ha Hozzá akarsz tartozni, Ő ugyanezt várja el tőled is! Ebben nyilvánul meg istenképűséged, az, hogy Hozzá tartozol, az Ő képére lettél teremtve és meg vagy váltva.

Reggel: Zak 7; Este: Jel 17; HK: 40.;

Október 5.

„Ezt mondja a Seregek URa: Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz abban az időben, az én számomra nem lehetetlen - így szól a Seregek URa.” Zak.8,6

Istennek semmi sem lehetetlen. Ő mindent meg tud cselekedni. Amikor mások lemondanak rólad, amikor a helyzeted kilátástalannak látszik, Neki nem az. Amikor ez az ige elhangzott Izrael fiai nagyon szorult helyzetben voltak. Reménytelennek tűnt a jövő. Oly sok gond volt, oly sokan támadtak ellenük. De Isten minden kilátástalanság ellenére is azt mondja, hogy Neki nem lehetetlen jövőt adni népének. Mert akit Ő elhív, aki Hozzá tartozik, arról ő gondoskodik és megszabadítja a nyomorúságból. Erre egyik legjobb példa ez a vers. Több mint két és fél ezer évvel ezelőtt hangzott el és még mindig igaz. Hiszen Izrael népe még ma is létezik. A történelem folyamán egy népet sem üldöztek és nyomtak el annyit, mint a zsidókat, de még most is itt vannak. De hol vannak a nagy és erős népek, a babiloniak, perzsák, rómaiak és mások, akik a zsidók vesztét akarták? Ők eltűntek... Az Úr az ő népét megtartotta, mert az ő ajándékai és elhívása megbánhatatlan (Róm.11,29). Ez számunkra nagy vigaszt jelenthet a szenvedés közepette. Mert Ő nekünk is azt mondja, hogy nem hagy el: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt. 28,20). Ő sohasem mond le rólunk, csak hívjuk segítségül és bízunk benne, Ő hű marad hozzánk!

Reggel: Zak 8; Este: Jel 18,1-8; HK: 41.;

Október 6.

„A veled kötött szövetség véérért szabadon bocsátom foglyaidat a kútból, amelyben nincs víz.” Zak 9,11

E prófétikus beszédben több jelképet is felfedezhetünk, melyek fontos üzenetet hordoznak. A kiszáradt kút rabja a lelki rabságban, a reménytelenségben szenvedő embert jelképezi. Maga a kiszáradt kút az identitászavart jelképezi, hiszen a kutakat azért ásták, hogy abból életadó és tápláló vizet nyerjenek vagy tároljanak. De az üres kút nem felel meg a rendeltetésének. Isten az embert arra rendelte, hogy benne lakozva megdicsőítse a maga nevét. De a bűnbeesés miatt az ember „kiszáradt”, nem felel meg a rendeltetésének. Sőt rabjává vált a kiszáradt kútnak. E rabság lehet egy szenvedély, de lehet egy lelki

nyomorúság is, amikor azt érzed, hogy mélyen vagy. Az ember vergődik, megpróbál megszabadulni, de újra meg újra rá kell jönnie, hogy emberileg nem tud megszabadulni. De ebben az igében ott van, hogy Isten megszabadíthat. Sőt! Isten meg is akar szabadítani! Ezért küldte el az ő egyszülött Fiát, Jézust. Általa váltott meg a rabságból. Nem aranyon vagy ezüstön hanem Jézus drága vérével.(I Pt. 1,18-19)Úgy érzed mélyen vagy, egy kiszáradt kút rabja vagy? Kialts Istenhez, Őt kötelezi a kifizetett bér, Jézus vére, hogy téged megszabadítson.

Reggel: Zak 9; Este: Jel 18,9-24; HK: 42.;

Október 7.

„Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek - így szól az ÚR.” Zak 10,12

E világ értékrendje azt sugallja, hogy sikeres és hatalmas csak akkor lehetsz, ha senki másra nem vagy tekintettel. Ne légy engedetlen, másokon segítő, elnéző, mert ez gyengeség és csak alul maradsz. De ez egy hamis istenség hamis evangéliuma. Az ördög azt akarja elhitetni, hogy a keresztyén értékrend gyengeség és hogy maga Isten is csak elnyom minket. Ezt sugallta már az édenkertben is - nem igaz, amit Isten mond. De a valóság az, hogy aki bedől e hazugságnak lehet ideig-óráig hatalmasnak tűnik, de el fog bukni. „Aki magát felmagasztalja, megaláztatik, de aki magát megalázza, felmagasztaltatik” (Lk. 14,11). Ki előtt alázkodik meg? Isten előtt. Benne bízva él és jár. Aki az Úrban bíz, alázatos, mert tudja, hogy nem a maga ereje által tud érvényesülni, hanem Isten által. Mert Ő hatalmas és sikeres akar minket tenni de a siker útja az alázaton és hiten át vezet. Ezért ma, ahogy a Biblia mondja: „Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején” (Józs. 4,10).

Reggel: Zak 10; Zsolt 26; Este: Jel 19; HK: 43.;

Október 8.

„Azután eltörtem a másik botomat is, az egyetértés nevűt, és ezzel felbontottam a testvéri viszonyt Júda és Izrael között.” Zak11,14

Ez a fejezet rengeteg prófétikus látással van tele, melyek közül már sok be is teljesedett. Benne láthatjuk, hogy Isten már Jézus születése előtt fél évezreddel hogyan készít elő megváltást, de ott láthatjuk, hogy hogyan készítette elő, hogy a pogány származású népek - így mi is - lehetőséget kapjanak arra, hogy Isten népéhez tartozzanak. Mert Jézusig a szövetség-, áldások-, kegyelem – ígérete csak a zsidóknak szólt. De Jézus által új szövetséget kínált fel Isten mindenkinek. Ott van e próféciaiban, hogy Isten elküldte a Fiát, de nem fogadták el, sőt harminc ezüstért eladták, ezért ő felbontotta a régi szövetséget - ezt jelképezik a botok eltörése, egyrészt azt a szövetséget, ami távol tartotta a többi népet, valamint a másik botot, amely csak a régi szövetségen belülieknek adott egyetértést. Ez nem jelenti azt, hogy Isten megvonta az Ő kegyelmét a zsidóktól, ők továbbra is Isten népe, de most már minden más nemzet

is hozzátartozhat. Áldott legyen ezért az Ő neve!

Reggel: Zak 11; Este: Jel 20; HK: 44.;

Október 9.

„Júda törzsfői ezt mondják magukban: Jeruzsálem lakóinak ereje Istenükben, a Seregek Urában van.”

Zak. 12,5

Zakariás egy olyan látomást lát, melyben külső és belső ellenség is támad Jeruzsálem ellen. Azonban minden ellenséges hangulat ellenére is belátják, hogy Jeruzsálem lakóinak Istenben van az ereje. Mert ha valaki Istennel jár, azon ez meg kell látszódjék. A keresztyén hit nem egy titkos hit, hanem egy olyan hit, melyet nyilvánosan is vállalni kell, a mindennapjainkban is. Minket is érnek támadások, akár lelkileg, akár testileg. Van, hogy emberek támadnak ellenünk, de ezek a súlyos helyzetek is igazi alkalmak arra, hogy bizonyosságot tegyünk a hitünkről. Mert ha ugyanúgy visszavágunk, ha ugyanolyan idegesek, haragtartók és bosszúállók lennénk akkor semmiben sem különböznénk a hitetlen emberektől. Viszont ha a harcokban hívő emberként viselkedünk, akkor pontosan arról teszünk bizonyosságot, hogy mi Istenben bízunk, benne van a mi erőnk.

Reggel: Zak 12; Este: Jel 21,1-8; HK: 45.;

Október 10.

„Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják, megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: Népem ő, és ő ezt mondja: URam, Istenem!” Zak. 13,9

Ebben a versben egy szép hitvallás hangzik el. Isten népe, miután segítségül hívta Isten nevét, ezt mondja: "Uram, Istenem!" Azonban amíg Isten népe eljut eddig a tudatig, hogy az Úr az ő Istene, sokat kell szenvednie, sok harcot, pusztítást, tűzpróbát kell kiállnia. Sajnos amíg jól megy a dolga az embernek, elfeledkezik Istenről. Úgy gondolja, hogy ő maga is tudja irányítani az életét. De amikor a sok teher és harc alatt összeroppan és más kiút nem marad, máris tud Istenhez kiáltani. Mi is kiáltunk Istenhez, hogy ne kelljen Istennek összetörnie minket, hanem örömét lelje bennünk. Olyanok legyünk, mint akik bizonyosságot tettek Istenről, hogy Isten az ő Uruk. Mi is tegyünk így és Ő meghallgat minket és a segítségünkre siet.

Reggel: Zak 13; Este: Jel 21,9-27; HK: 46.;

Október 11.

„Azután mindazok, akik megmaradnak a Jeruzsálemre támadó népek közül, évről évre elmennek, és leborulnak a Király, a Seregek URa előtt, és megünneplik a sátoros ünnepet.” Zak. 14,16

Izrael nehéz helyzetbe kerül, a hitetlen népek tömege fog össze ellene, meg akarja semmisíteni. Természetesen ez nem fog bekövetkezni, mert Isten az ő oltalmuk. Ámbár megengedi, hogy megpróbáltassanak, harcokban legyen részük, sőt egyenesen kilátástalan

helyzetbe jussanak. De valójában a szenvedésnek több célja van. Egyrészt megmutatkozik, hogy az ő népe mennyire is bízik benne, ez valójában a hitük próbája. Ugyanakkor az ő magatartásuk, állhatatosságuk bizonyosságtétel a hitetlenek számára. Ezért sokan látva az Istenben bízók hithűségét, maguk is megtérnek és lesznek Isten követői. Továbbá ez egyben az ítélet napja is lesz. Mert aki nem tér meg, azt Isten ítélete sújtja. Miért? Mert a bizonyosságtétel ellenére sem akartak Isten népéhez csatlakozni. Ez számukra is egy megerősítő üzenet. Mert ha szenvedésekben is van részünk, ha ellenünk is támadnak emberek, ha igazságtalanság is ér, ha hűségesek maradunk Istenhez, akkor Ő harcol értünk, sőt ez másokat is Istenhez fog vezetni. Legyünk az Ő hűséges hírnökei!

Reggel: Zak 14; Este: Jel 22,1-5; HK: 47.;

Október 12.

„Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok,” Fil. 1,3

Pál apostolnak a Filippibeliékhöz írott levele az egyik legszeretetteljesebb és legközvetlenebb levél. Pál azt írja, hogy örömet és hálaadást vált ki szívében, ha csak megemlékezik a filippi testvérekről. Pedig Pál apostolnak sokszor volt része szenvedésben, küzdelmekben. Pontosán amikor Filippiben hirdette az evangéliumot, akkor részesült a legdurvább bántalmazásban. Súlyos botbüntetést kapott és kalodába zárva ült a börtön mélyén. Mégsem gondolt keserűséggel a filippibeliékre. Sőt örömmel emlékezik meg róluk. Miért? Mert ők nem csak megtértek, hanem folyamatosan támogatták is Pál apostolt testileg-lelkileg. Pál apostol mindig számíthatott rájuk tudhatta, hogy igazi testvérek, akik a szenvedésben is mellette vannak. Ezt jelenti igaz hittestvérnek lenni. Nemcsak azt, hogy ugyanabba hiszünk, de az is, hogy számíthatunk egymásra. Mert mindannyiunknak vannak küzdelmei, nehézségei, de milyen jó ha van mellettem egy vagy több testvér, akik támogatnak és milyen jó ha én is ilyen testvér vagyok, akire lehet számítani a bajban. Az ilyen támogatás nemcsak vigasztalást hanem hitbeli megerősödést is jelent a másik ember számára. Legyünk ilyen lelki támaszok, igazi hittestvérek!

Reggel: Fil. 1,1-11; Este: Jel 22,6-21; HK: 48.;

Október 13.

„Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja.” Fil 1,12

Amikor Pál apostol e levelet írja, éppen egy börtönben raboskodik. Úgy tűnik a gonosznak sikerült legyőznie őt, hiszen Pál apostol nem tudja nyíltan hirdetni Isten igéjét. Egy sötét cellában kell töltenie idejét, semmittevással... Vajon Isten miért engedi ezt meg? Hát nem tud segíteni? Hát nem lenne jobb ha Pál tovább terjesztené az evangéliumot? De hát pontosan ez történik! Igaz, hogy Pál börtönben ül és semmit sem

tehet. De a börtönben tanúsított hithű magaviselete, az Istenhez való ragaszkodása inkább szolgálja az evangélium terjedését, mint bármely prédikáció. Lehet vannak az életedben olyan pillanatok, amelyek kimondottan nehezek, úgy tűnik nem tudsz előre haladni, nincsenek sikerélményeid. De ha ezen körülmények között is bízol az Úrban és hűséges vagy Hozzá, Ő ezt az állapotot is fel fogja használni az Ő neve dicsőségére. Sőt pontosan ez az állapot, amikor az Úr megmutatja a maga erejét. Ilyenkor semmit sem tulajdoníthatunk önmagunknak, minden dicsőség Őt illeti. Ezért ha szenvedsz, ha ilyen állapotban jutsz, jusson eszedbe, hogy Isten itt is megdicsőíti a nevét, csak te maradj hű!
Reggel: Fil 1,12-17; Este: Préd 1; HK: 49.;

Október 14.

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”
Fil 1,

Micsoda bizonyágtétel! Pál nem fél a haláltól. Pedig a legtöbb ember fél, fél az elmúlástól, fél, hogy az élet végével minden megszakad... Pontosán ezért sokan úgy gondolkodnak, hogy ezért ki kell élni minden vágyukat: „együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk!”-mondják egyesek. Sok ember nem szeret beszélni sem a halálról, sőt hallani sem akar róla. Gondolja, ha eszébe sem jut akkor talán elodázhatja. Pedig előbb vagy utóbb mindannyiunknak be kell fejeznünk a földi életet és mindent itt kell hagynunk. De nem mindegy, hogy hogyan: félelemmel telve vagy biztonságot és békét nyújtó hittel. Mert akik Krisztusban újjászülettek, azoknak nem kell félniük a haláltól, mert a halál számukra nyereség, hisz egy jobb és szebb létbe lépnek át. Mert, hogy a halállal nem ér véget az élet, az csak egy átszállóállomás abba az irányba, amit itt a földön választottunk. Aki - akár jó, akár gonosz ember - nem volt hajlandó életét Isten kezébe tenni és hitben járni, az a kárhozatot választotta. De, aki befogadta szívébe Jézust, aki hitben járt itt a földön, az az üdvösséget választotta és annak a menny lesz az otthona. Micsoda biztatás ez, hogy már itt a földön tudhatjuk, hogy hova tartunk?!

Reggel: Fil 1,18-30; Zsolt 90; Este: Préd 2; HK: 50.;

Október 15.

„Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásatok egymást magatoknál;” Fil 2,3

Az ember alaptermészetében ott van a dicsőségvágy. Ott volt már Ádámban is, hiszen olyan akart lenni, mint Isten. Amikor Káin megölte Ábelt, miért tette? Önző féltékenységből. És a történelem folyamán mennyi vér folyt és mennyi szenvedést okozott az ember önző dicsőségvágya. Bizony számtalant. Talán azt mondod: „én nem öltem meg senkit, nem raboltam ki senkit!” Lehet szó szerint nem, de gondolatban sokszor megteszi az ember. Lehet nem karddal döfköd, hanem a nyelvével. Lehet nem a másik vagyont orozza el,

csak a boldogságát, békességét egy-egy sértéssel. Csak azért, hogy ő különbnek érezhesse magát. Csakhogy az ilyen ember távol kerül Istentől, mert ez az indulat nem Krisztusi indulat. Aki engedi, hogy Isten lelke betöltse, az meglátja a másokban, hogy ő is Isten képére van teremtve és ezért különbnek tudja tartani a másikat magánál. Jézus is így tudott megalázkodni és szolgálni az emberek felé. Ma vizsgáljuk meg magunkat, mennyire tudunk másokat magunknál különbnek tartani és ha hiányt tapasztalunk kérjük Isten újítson meg e téren is.
Reggel: Fil 2,1-4; Este: Préd 3; HK: 51.;

Október 16.

„...hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmességedet mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.”
Fil 2,7-8

A mára kijelölt igeverséből megérthetjük, hogy milyen is kell, hogy legyen az ember Isten szerint. Jézus erre tökéletesen példát mutatott, mert amikor emberré lett, akkor tökéletesen lett azzá. Betöltötte az ember szerepét Isten eredeti terve szerint. Ezt kell tennie minden embernek, aki Isten akarata szerinti hű szolga akar lenni. Először is meg kell, hogy üresítse magát minden mástól, ami betölti, hogy csak Isten tölthesse be. Majd elvetve a büszkeséget, Isten szolgájának a formáját kell felvennie, megalázva magát, a maga akarata Isten akarata alá rendelve. Ezt jelenti Isten szerinti embernek lenni. Teljesen ellentéte annak, amit a világ és a test sugall, hogy légy büszke, tölts be szívedet és életedet mindennel, amit csak megkívánsz és ne tőrj meg senkit magad felett, még Istent se. Jézus példát mutatott a helyes emberi mivoltáról. Legyünk az ő követői, engedjük, hogy az Ő indulata lakozzon bennünk!

Reggel: Fil 2,5-11; Este: Préd 4; HK: 52.;

Október 17.

„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent.”
Fil 2,14

Egy nagyon feszült, ideges, zúgolódással teli világban élünk. A civilizáció modern korában lakozunk, ahol oly sok minden - amiről a múltban álmodni se mertek - a kényelmünket szolgálja, mégis félünk és idegesek vagyunk. Sokszor elég egy rossz szó és az ember máris robban. Félünk a gazdasági helyzettől, háborúktól, betegségektől, balesetektől, gyermekeink jövőjétől... Hiába fejlettebb az orvostudomány, mint régen, ma sokkal többen szenvednek gyomorfekélyben, cukorbetegségben, magas vérnyomással, szívpanaszokkal. Legtöbb esetben a stressz, az idegesség, a félelem az okozója. A legtöbb ember elégedetlen a maga mindennapi helyzetével és a szíve tele van zúgolódással. Miért van ez és miért van az? Pedig Isten ezt nem akarja, sőt azt akarja, hogy mint csillagok ragyogjunk e sötét, ideges világban. De

hogyan tegyem ezt, hiszen annyi gondom van, hogy ne zúgolódjam mikor annyi terhet kell viselnem? Először is az élet igéjére kell figyelniünk (16.vers), általa útmutatást nyerhetünk, továbbá engedjük, hogy ő munkálja ki az akarást és a cselekvést. (13.vers) Ha így teszünk, akkor tudhatjuk, hogy nem egy bizonytalan jövő vár ránk, hanem sikeresen fogjuk megfutni az életpályát.

Reggel: Fil 2,12-18; Este: Préd 5; HK: 53.;

Október 18.

„Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel;” Fil 2,20

Pál apostolra nagyon sok feladat hárult, amelyeket nem tudott egyedül elvégezni, ezért szüksége volt munkatársakra. Isten mindannyiunkat arra rendelt, hogy az Ő dicsőségére szolgáljunk. De kérdés hogyan végezzük a szolgálatot? Odaadó szívvel vagy csak mellékesen, mert mindenek előtt a magunk dolgaival törődünk?! Sajnos Pál apostol arról számol be, hogy munkatársai között voltak ilyenek és olyanok is. Pozitív példaként Timóteust hozza fel, aki őszinte lelkületű, de szomorúan állapítja meg, hogy mások csak a maguk dolgával törődnek. Attól még, hogy valaki hisz az Úrban, nem jelenti azt, hogy tökéletes lesz a hitben. Naponta meg kell vizsgálnunk magunkat, értékrendünket, életmódunkat: vajon meg felel-e a Krisztusi mércének, vajon őszintén végzem-e a rám bízott szolgálatot, vagy talán elcsúsztam a magam irányába, és csak a magam dolgaival törődöm? Pál azt mondja, hogy Timóteus kipróbált, tehát megbízható ember, ezért szeretné őt tovább küldeni a szolgálatba. Legyünk ilyen hűséges, kipróbált szolgálói az Úrnak és akkor Ő többet is ránk bíz!

Reggel: Fil 2,19-24; Este: Préd 6; HK: 54.;

Október 19.

„Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljetek, és hogy én is kevésbé szomorkodjam.” Fil 2,28

Pál visszaküldi a szolgálatban levő Epafroditoszt az őt kibocsátó gyülekezethez. Epafroditosz szolgálat közben halálosan megbetegedett, de Isten megkönyörült rajta és meggyógyította. A betegség híre eljutott a gyülekezet tagjaihoz is akik megszorodtak emiatt. De Pál most hazaküldi, hogy örömet szerezzen nekik. A szenvedés soha nem jó, nem kellemes, de Isten kitudja szabadítani az embert még a legmélyebb helyzetből is. Sokszor az ember környezete is vele együtt szenved, szomorkodik. Valamennyien éltünk már át ilyen helyzetet, amikor csak Isten kegyelmén múltott a mi szabadulásunk. De vajon a szabadulás hírét továbbadjuk-e? Pál kiküldi Epafroditoszt, hogy a gyógyulás hírével megvigasztaljon más szomorkodókat is. Minden gyógyulást, szabadulást Istennek köszönhetünk. Fontos, hogy ennek hírét ne tartsuk meg magunknak, hanem tegyünk bizonyosságot másoknak is, hogy más szenvedők is megvigasztalódjanak, sőt reményt és hitet nyerjenek a mi példánkból okulva.

Reggel: Fil 2,25-30; Este: Préd 7; HK: 55.;

Október 20.

„Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” Fil 3,8b

Pál apostol több helyen is elmondja, hogy ha valaki büszke lehet önmagára, akkor az ő maga. Büszke lehetne származására műveltségére, tiszttségére, vallására, cselekedeteire. De ehelyett ő azt írja, hogy ő mindent kárnak és szemétnek ítélt, mert tudja, hogy mindez semmit sem segít Krisztus elnyerésében, sőt eltávolít tőle. Ma is sokszor tapasztaljuk, hogy az emberek mennyire tele vannak büszkeséggel. Büszkék vagyunk származásunkra, vallásunkra, gazdagságunkra, erőnkre, címeinkre és még sorolhatnám. Azt is mondják, hogy az embernek büszkének kell lennie. Csak nem Isten szerint. Mert az igazság az, hogy az ilyen emberek nem is jöhetnek Istenhez. Péter apostol írja: „Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja.” Csak az alázatos ember fordulhat Istenhez, csak az tapasztalhatja meg Isten kegyelmét. Mert a büszkeség azt hirdeti, hogy nekem nincs szükségem Istenre. De az is igaz, hogy a magát felmagasztaló embert előbb vagy utóbb megalázza az Úr. Pál apostol nem akar elmaradni Isten kegyelmétől, ezért megalázza magát. Tegyük így mi is és akkor az Ő jelenlétében és kegyelmében járhatunk.

Reggel: Fil 3,1-11; Este: Préd 8; HK: 56.;

Október 21.

„de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” Fil 3,14

Sok ember a múltban él, csak a múltban lát pozitívumokat. A jelenben csak a keserűséget és szenvedést látja, a jövővel kapcsolatban pedig telve van reménytelenséggel. Pál azt mondja, hogy a múltat magunk mögött kell hagyni és előre nézve kell haladnunk. Miért? Mert ami elmúlt az már nem hozható vissza, viszont a jelenünkért és jövőnkért még sokat tehetünk. A forgalomban életveszélyes, ha valaki úgy közlekedik, hogy nem előre néz. Ráadásul nekünk keresztyéneknek tudnunk kell, hogy minket nem egy bizonytalan jövő vár. Minket maga Isten vezet és vigyáz ránk. Ő a mi Pásztorunk (23. zsolttár), aki biztos ösvényen vezet minket, oltalmaz, gondoskodik rólunk. Aki ilyen hittel és bizalommal járja élete útját az célba ér és nem marad el jutalma Jézusban.

Reggel: Fil 3,12-14; Zsolt 91; Este: Préd ;9 HK: 57.;

Október 22.

„...ellenben amire eljutottunk, a szerint járjunk.” Fil 3,16

A Biblia azt tanítja, hogy a hitben növekednünk kell, felnőtte kell válnunk. A felnőtte válás minden esetben azt is jelenti, hogy az ember tapasztaltabbá és

bölcsebbé válik. Így van ez hitbelileg is. Nem tudunk azonnal mindent megérteni a hitéletben, hanem fokozatosan tanulunk. Azonban ez a tanulás nemcsak elméleti síkon folyik, hanem a gyakorlatban is. Mert a hit nemcsak elmélet, hanem annak mindennapi életben való alkalmazása is. Nagyon fontos, hogy amit megtanulunk, amire eljutottunk, azt ne csak száunkkal valljuk, hanem tettekkkel is. A hitünknek és életmódunknak egyeznie kell, mert csak így lesz hiteles a keresztyénségünk.

Reggel: Fil 3,15-21; Este: Préd 10; HK: 58.;

Október 23.

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt;” Fil 4,6

Pál apostol azt írja, hogy semmiért se aggódjunk. De hiszen annyi minden miatt van okunk aggódni: az egészségünkért, családunkért, anyagi helyzetünk miatt. Igen, emberileg van okunk, de ha hitben járok - tudom, hogy Isten mindenkor gondoskodik rólam, hogy semmi sem történik velem véletlenül, hanem minden az ő tudtával és akaratával - akkor valóban nincs okom félni. Sőt hálaadásra kell indítson! Hálasnak kell lennem, hogy Isten sohasem hagy el és mindig a legjobbat nyújtja nekem. Ha ez a meggyőződés ott van a szívemben, akkor valóban hittel és hálaadással tudom kimondani az Úri imádság szavait: "Legyen meg a Te akaratod!"

Reggel: Fil 4,1-9; Este: Préd 11; HK: 59.;

Október 24.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” Fil 4,13

Az életben sokszor kell terheket hordoznunk, sokszor vannak harcaink. Ámbár ezek lelki terhek előbb - utóbb megfáradhat, megtántorodhat az ember. Ilyenkor mit tegyünk, hogyan keljünk fel és menjünk tovább? Egyel talán honnan nyerjük új erőt? A világ mindenféle jó tanáccsal ellát minket, a meditációtól az élvezetekig, de aztán újra meg újra kiderül, hogy ezek csak emberi okoskodások. A Biblia azt tanítja, hogy Isten nem akarja, hogy elbukjunk és megtántorodjunk. Ezért biztosított az emberek számára egy erőforrást. Ez maga Krisztus. A keresztség sákramentumában szövetségre lépünk Jézussal, mivel ő azt ígérte, hogy velünk lesz minden napon a világ végezetéig. Ez azt jelenti, hogy erőt ad minden helyzetben. De ugyanakkor a szövetségben a mi részünk az, hogy teljesen neki kell szentelnünk az életünk. Aki így tesz az benne marad Krisztusban, aki megerősíti őt, feltölti erővel.

Reggel: Fil 4,10-23; Este: Préd 12; HK: 60.;

Október 25.

„...hogy azokról a dolgokról, amelyekről tanítást kaptál, megtudd a kétségtelen valóságot.” Luk. 1,4

Lukács az ő evangéliumát egyik barátjának címezi, aki már sokat tanult, de most azt kéri, hogy a tanultakat fogadja el valóságként. Azt hiszem, hogy

többségükben, akik ezen áhítatokat olvassák, úgyszintén már ismerik az evangéliumok tartalmát, hiszen a vallásórákon, szüleiktől, nagyszüleiktől már hallották, tanulták. Azonban nagyon fontos, hogy a hallottakhoz hit is társuljon. Fontos, hogy a tanultak ne csak hallott információként jussanak el az agyunkhoz, hanem valóságként elfogadva beágyazódjon, gyökeret eressen a szívünkben is. Mert ez a hit. Rengeteg információ jut el hozzánk a környezetünkől, de nem mindent hiszünk el, de ha el is hiszünk valamit, attól még nem igazán épülünk, nem mindig válik hasznunkra. Így például lehet, hogy a médiákból sok mindent megtudunk egy híres emberről, az ő szokásairól, életéről, de ettől még nem fogom személyesen ismerni őt. De ha evangéliumot valóságként fogadom el, abból megismerhetem magát Istent. Mert az Ige az igazság (Jn. 17,17) a leírt igazság bizonyosságot tesz a testet öltött igazságról, Jézusról. (Jn. 14,6). Fogadjuk valóságként és ismerjük meg az Urat mindjobban és jobban.

Reggel: Lk 1,1-25; Este: 2Sám 1; HK: 61.;

Október 26.

„Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak.” Luk. 1,31

A mára kijelölt szakaszban Gábiel angyal hírül adja Máriaanak Jézus születését. Érdekes, hogy Isten minden apró részletre odafigyelt, semmit sem bízott a véletlenre. Még a születendő gyermek nevét is meghatározta: Jézus. Még a nevében is hordozta eljövételének célját. Minden névnek jelentése van és a Biblia nagy hangsúlyt fektet ezekre a jelentésekre. Jézus név azt jelenti, hogy Szabadító, az a valaki, aki megszabadít a fogságból, aki letépi a láncokat, aki megnyitja bezárt ajtókat, hogy a rabságban élők örvendezve élvezzék a szabadság ízét. Miből szabadít meg Jézus? A bűn rabságából és annak következményeitől. A bűnbeesés következménye volt az Istentől való elszakadás, az örök halál, a szenvedés, a félelem, a keserűség és minden, ami rossz. Azonban Jézus azért jött, hogy mindezekből megszabadítson minket. El tudjuk-e mondani, hogy Jézus az én szabadítóm is? Ha letettük az életünket az Ő kezébe és hittel befogadtuk Őt, akkor igen, akkor valóban szabadok vagyunk!

Reggel: Lk 1,26-38; Este: 2Sám 2; HK: 62.;

Október 27.

„...irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.” Luk. 1,50

Mária hálaénekét olvashatjuk ma. Ebből több fontos dolgot is tanulhatunk. Így például azt, hogy ha Istenben hiszünk, akkor az ő irgalmát tapasztalhatjuk meg. Ez oltalmat és biztonságot jelent, hiszen nemcsak velünk van az Ő irgalma, hanem ahogy írja rajtunk is, befed minket, pajzsként vesz körül minket. Jöhetnek támadások, lehetnek küzdelmeim, megpróbáltatásaim, de ha félem az Urat, akkor nekem biztos menedémem van, az Ő irgalma. Sőt nemcsak nekem - ezzel nemcsak

saját oltalmamat biztosítom, hanem az utódaimét is. Mindannyian szeretnénk a gyermekeinknek valami jót és biztosat nyújtani, de ebben a bizonytalan világban ez nagyon nehéz. Az emberi örökség igen bizonytalan, de Isten öröksége nem. Az Ő irgalma mindazoknak az embereknek és gyermekeiknek szól, akik félik Őt!

Reggel: Lk 1,39-56; Este: 2Sám 3,1-21; HK: 63.;

Október 28.

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.” Luk. 1,68

Milyen csodálatos, hogy Isten lehajol az ő népéhez, azt olvassuk „meglátogatta Isten az ő népét”. Azonban a mi értelmezésünk szerint látogatni valakit azt jelenti, hogy csak időnként találkozni vele és hosszabb ideig nem találkozni vele. De hát Isten csak időnként törődik velünk? Nem! Az eredeti újszövetségi görög szó, ami meglátogatásként van fordítva, több jelentést is hordoz magában, így például: ráfigyelést, figyelmes kutatást is jelent. Vagyis Isten folyamatosan figyelmesen figyeli az ő népét és kutatja szükségeit és amikor szükséges, akkor meglátogatja, közbeszól, cselekszik, megsegíti az ő népét. Tehát nem vagyunk elfeledve, Istennek nemcsak időnként jutunk eszébe, hanem folyamatosan a figyelem középpontjában vagyunk mi, benne bízók. Ezzel a tudattal erősítsük meg szívünket, hogy soha ne kételkedjünk az Ő gondoskodásában.

Reggel: Lk 1,57-80; Zsolt 126; Este: 2Sám 3,22-39; HK: 64.;

Október 29.

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet.” Luk. 2,1

A mai újszövetségi ígerésünk így kezdődik: „e napokban”. Jézus születésének az idejéről van szó. Ez az idő nem véletlenül volt, ahogy maguk az események sem. Isten mindent előkészített az alkalmas időre. Emberileg nézve nem épp a legalkalmasabb idő volt, sem politikailag, sem gazdaságilag, sem hitbelileg. Hiszen teljes volt a megosztottság, az elnyomás, a bizonytalanság. Isten számára ez volt az alkalmas és megfelelő időpont. Így van ez a mi életünkben is. Isten nem mindig akkor és úgy cselekszik, ahogy azt mi jónak látjuk, hanem amikor Ő jónak látja. Ő pedig igazán jól látja, hogy mikor a legalkalmasabb és legszükségesebb. Ezért fontos, hogy bízunk benne és engedjük, hogy Ő döntse el, hogy mit hogyan cselekszik az életünkben.

Reggel: Lk 2,1-20; Este: 2Sám 4; HK: 65.;

Október 30.

„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel.” Luk. 2,29

Csodálatos szavak egy olyan ember ajkáról, aki a földi létből való távozásra készül. Simeon egész életében Istenhez ragaszkodott és az ő ígéreteit elrejtette

a szívében, hitt azok beteljesedésében. Ez közel vitte Istenhez, tudta, hogy Istennek egy ígérete sem marad beteljesítetlen. És most, amikor beteljesedett az élete, azt mondja, hogy „békességgel megy el”. Egyszer mindannyiunknak el kell majd mennünk a földi létből, de vajon ez, hogy fog végbemenni: békességgel vagy rettegvé? A legtöbb ember félve gondol a halálra, nem is szeret róla beszélni. Azonban, akik Istenben bízunk nem kell, hogy féljünk: egyrészt, mert addig nem fog bekövetkezni, amíg Isten ígéretei be nem teljesednek az életünkben, ugyanakkor mi jól tudjuk hova megyünk. Nekünk, akik hitben járunk maga Jézus készített helyet a mennyben. Ez békességgel kell, hogy eltöltsön minket.

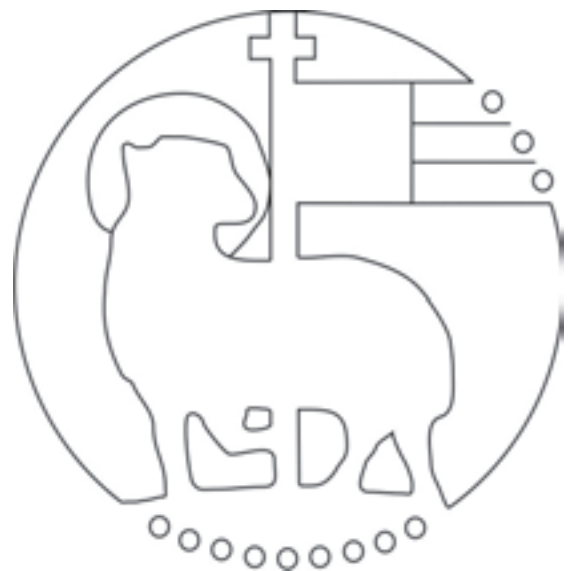
Reggel: Lk 2,21-40; Este: 2Sám 5; HK: 66.;

Október 31.

„Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket” Luk. 2,46

A tizenkét éves Jézus szüleivel a Jeruzsálemi templomba megy, ahol eleget tesznek a szükséges vallási szokásoknak és elindulnak hazafelé. De útközben szülei megdöbbenve tapasztalják, hogy Jézus visszamaradt és harmadnapra találják mega templomban. Jézus nemcsak a szokásoknak akart megfelelni, ő az Atya dolgaival akart foglalkozni. Ezt várja el tőlünk is. Ma reformáció napján meg kell vizsgáljuk magunkat, hogy a hitéletünkben mennyire élő az Atyával való kapcsolatunk és mennyire vették át a helyet a bejáródott szokások. Annak idején reformátor őseink pontosan ez ellen emelték fel szavukat és így tisztították meg az istentiszteletet. A folyamatos reformáció, megújulás azt jelenti, hogy újra meg újra megújítom Istennel a kapcsolatomat és minden, ami üres és felesleges azt kivetem az életemből. Legyen a reformáció ünnepe is ilyen élő ünnep számomra!

Reggel: Lk 2,41-52; Este: 2Sám 6; HK: 67.;

Lásd Ő szeret téged,
lásd Ő megáld téged,
lásd Ő meghallgatja kérésedet!

Isten kegyelméből az idén is meg tudtuk szervezni augusztus második felében a dél-bánáti Fejértelenen a Vakációs Bibliahetet. A heti téma a KOEN alapítvány által kidolgozott anyag volt, melynek címe: Ezt látnod kell!

Hétfőtől péntekig délután és délelőtt jöttek a falu gyermekei bibliai történeteken hallani, énekelni, aranymondást tanulni és játszani. Nem túlságosan ismert történetek alapján napról napra tudtunk meg többet Isten hatalmáról, csodáiról és arról, hogyan tudunk engedelmesek lenni és Neki tetsző életet élni. Istennek hála minden évben néhány gyerekkel több jön el a foglalkozásokra és aminek különösen örülünk, hogy szerb anyanyelvűek is igen érdeklődők.

A már megszokott módon a bibliahet két nyelvű volt, hiszen az elsődleges cél, hogy a gyermekek megértsék az evangéliumot és ne csak a fejükben, hanem a szívükben is megmaradjon Isten Igéje.

Kétségtelenül az ismétlődő játékok voltak a legizgalmasabbak, amikor érdekes és kreatív módon ismételtük át az aznap tanultakat. Elizeus próféta neve, a lepra szó, az arám és izraeli harcok - nem mindennapi fogalmak egy szórványban élő fiatalnak, mégis a gyermekek érdeklődve tettek fel néha olyan kérdéseket, amelyre nem mindig tudtam azonnal válaszolni. Nagyon jó volt látni, hogy gondolkoznak is a hallottakon és látottakon! Mint fiatal és kezdő tanító én talán többet tanultam az egész hétből, mint maguk a gyerekek, de hálás vagyok, hogy a Teremtő ily módon is tanít és formálja életemet.

Köszönöm a helybeliek vendégszeretetét, a szülők bizalmát és a gyermekek őszinteségét valamint segítőkészségét. Valóban nagy öröm volt ott lenni!

Halász Hargita

Az elmúlásról...

Ahogy beköszönt az ősz, sokszor az elmúlást juttatja eszembe... Elmúlik ez az élet és mindannyiunknak meg kell állni az Úr előtt, nem tudjuk az időt, van akinek fiatalon, van akinek idősebb korban, van aki több időt kap, van aki kevesebbet. A lényeg az, hogy hogyan használom ki az időt: teljes élettemmel Istent szolgálom vagy a magam útját járom.

Azt hiszem nagyon sok felesleges dologgal foglalkozunk. Gyűjtögetünk, mintha attól boldogabbak lennénk, félünk, aggódunk, zúgolódunk, mintha ez könnyítene a sorsunkon, törtetünk másokon át, mintha így hamarabb célba érnénk... Nem tudunk, nem akarunk megbocsátani egymásnak, dédelgetjük a haragunkat és nem vesszük észre, hogy haragunk megkötöz minket, mert "az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát". Istent nem érdekli a haragom, Ő azt akarja, hogy megbocsássak és felejtsem el. Miért? Mert csak így tudok növekedni, épülni. Aki telve

van haraggal, abban nincs hely Isten számára. Aki telve van saját igazságaival, abban nincs hely Isten igazságai számára. Mi a fontosabb: a saját igazam, vagy az hogy növekedjem és Isten használni tudjon?

Vannak elvárásaink, melyek betöltetlenül maradnak, mert persze mind egytől-egyig irreális elvárások... sokszor túl sokat várunk el egymástól... Bennünk van egy megfelelési kényszer, maximálisan akarunk teljesíteni... De kiért és miért? Saját énképünket foltozgatjuk, vagy mások szemében akarunk elismertek lenni? Teletöltjük életünket sok-sok felesleges dologgal, melyek elvonják a figyelmet az igazán lényeges dolgokról.

Jézus megmondta mi a jó és mi a helyes: „Egy a szükséges dolog” - Őt hallgatni (Lk. 10,42). Mit jelent Jézus lábainál ülni? Megalázkodást. Nem önmagammal foglalkozom, saját gondjaimmal, hanem megüresítem magam és Jézusra figyelek, engedem, hogy betöltsön. Ezen kívül áldozat is Jézus lábánál

ülni. Áldozok az időmből, leteszem az időm Isten kezébe, időt szánok az Istennel való együttlétre. Miért? Mert ez mindennél jobb. Ő betölt Igéjével, vezet és gazdaggá tesz. Az Ő gondolatai, utai magasabbak, mint a mieink. Ezért ha nem szánok időt az Istennel való elmélyülésre, nem igazán érthetem meg Isten útjait. Csak ha félreteszem a magam igazságait, akkor válok nyitottá Isten igazságai számára.

Nem tudod irányítani, „kézben tartani” az életed... előbb - utóbb összetörsz. Add át Istennek az életed, az időd, a jövőd és Ő megismerteti magát veled! Megismerni az Urat nemcsak itt a földi életben „nyereség”, de biztonságot ad a tudat, hogy olyan Urad van, akivel örömteli találkozásban lesz részed a mennyben!

Harangozó Gyöngyi

IFJÚSÁGI TÁBOR

Örömmel vettük a lehetőséget, hogy idén nyáron közép Szerbiába, szép erdei környezetbe vihattuk a vajdasági fiatalokat táborozni. Nagy bátorítás volt számunkra, hogy első felhívásra jelentkeztek hitbéli, önkéntes testvérek, akik fedezték az öt órányi utazás autóbusz költségét.

Isten szívünkre helyezte, hogy középiskolás fiatalokat szólítsunk meg, hiszen talán a számukra van legkevésbé lelki alkalom, ifi tábor szervezve. Megírtuk és szétküldtük a meghívókat.

Aki már szolgált fiatalok között tudhatja, hogy talán ez az egyik legnehezebb korosztály. Már nem gyerekek, de még felnőttek sem. Céltudatosak, mindent ki szeretnének próbálni, és a következményekkel nem nagyon törődnek. Isten a szívünkre helyezte, hogy őket szólítsuk meg, velük töltsünk el egy hetet, Isten Igéjére tanítván őket.

Vezetőként segítségemre volt a Biblia Szövetség 5 fiatalja Magyarországról, akik készségesen és örömmel vették a felkérést. Igazi munkatársak voltak, látszott, hogy már nagy tapasztalatuk van a fiatalok közt végzett szolgálatban.

A dicsőítés és éneklés terén régi, hűséges munkatársunk Ország László és Livia volt segítségünkre, akik a kislányokkal érkeztek. A hangszeres kíséret még minőségesebbé tette az énekeket, többen a hangszereket is kipróbálhatták.

A fiatalok egymás után jelentkeztek és egy szép augusztusi napon 44 fiatal elindult a táborhely felé. Bácsfeketehegyről indult a közös busz, főleg itteni fiatalokkal, de fiatalok érkeztek még: Szabadkáról, Csantavérről, Zentáról, Bácskossuthfalváról és Kishegyesről.

A reggeleket közös áhítattal, majd azon való elmélkedéssel kezdtük, szobánként kiscsoportban. Minden csoportnak volt vezetője, aki lelki dol-

gokról is elbeszélgetett a fiatalokkal. Délelőttönként előadásokat hallhattunk, a hét témája volt Jézus kijelentése: „Én vagyok...” (a világ világossága, feláldozás és az élet, az ajtó, a jó pásztor, stb.)

Délután sor került egy kis pihenésre, kirándulásra a közeli nyugat Morava folyóhoz. A táborhelyen volt medence, trambulín, foci- és röplabdapálya, hinták, asztali foci - így volt bőven lehetőség a sportra, mozgásra, vagy sétára a közeli erdőben, tisztáson. A türelmesebbek és jó kézügyességűek számára kézimunkát is biztosítottunk: gyöngyfűzés és vászontáska festés.

Esténként fiatalokat érintő témák, kérdések feldolgozása került sorra pl. fiúk-lányok kapcsolata és szerepe, pénz, karrier, bizonyoságtételek, keresztyéni életvitel. A fiatalok aktívan és örömmel vettek részt a programokon, többen megnyíltak előttünk és mélyebb, komolyabb témával is el tudtunk beszélgetni velük.

Íme, egy-két bizonyoságtétel a fiataloktól:

- “Nekem a tábor arra volt jó, hogy megbarátkozzak a lelki énemmel, és, hogy rájőjjenek, hogy szükségem van az Úr Jézusra, és hogy ne a tárgyi dolgokat tartsam szem előtt. Nagyon örülök, hogy e tábor által, egy új egészséges közösség tagja lettem, és újra elmennék ebbe a táborba. Amióta a táborból hazajöttem több időt fordítok az Úrra napi szinten, és azóta boldogabbnak érzem magam. Még egyszer köszönöm, hogy lehetőséget kaptam e tábor által, hogy beengedjem az Urat a szívembe.”

- “Amióta hazajöttem sokkal könnyebben elfogadom Isten létét, amit előtte nem igazán tettem. Régebben ilyen egyházi zenéket, mint amiket ott énekeltünk nem énekeltem (igaz nem is nagyon foglalkoztam velük), de ott valahogy megszerettem és még ma is néha énekelgetem őket. És valahogy sok-

kal könnyebb minden azóta... Valamiféle nyugodtságot érzek magamon, és a társaság is nagyon jó volt, meg a programok teljes egészében.”

Az Úrnak adok hálat e hétért, hogy kirendelte a helyet, az időt, a munkatársakat és a fiatalokat! Jó volt Isten Igéje köré gyűlni, együtt fejtegetni az Úr szavát, mit üzen a számomra, hol az én helyem, mi az én feladatom? Hazaérve remélem lesz folytatása

eme alkalmaknak, imádkozzuk, hogy fiataljaink jó példát lássanak a gyülekezeteinkben és bátorítást, elfogadást nyerjenek tőlünk. Hálás a szívem minden egyes fiatalért, és ha az Úr akarja és élünk jövőre ismét találkozunk!

*Testvéri szeretettel: Halász Sámuel
„Gyermekmisszió” munkatárs*

Értékeink nyomában...

A Torontálvásárhelyi Református Egyházközség orgonája

Mivel az orgona – és e tény, a falu legkisebb rezdületét is éberren fürkésző krónikások utólag egy helytörténeti kiadványba is „becsempészték”!, nem tartozott föltétlenül az egyszerű, puritán, azaz megreformált istentiszteletekhez, kezdetben igencsak idegenkedtek tőle az elődök.

A ma is használatban lévő hangszer így aztán csak 1871-ben nyer létjogosultságot az 1838-ban felépített, majd az 1848/49-es forradalom és szabadságharc hevében felégetett, végül újraépített református templom falai mögött. Kováts János szegedi orgonaépítő mester 26.számú remekpéldánya, amelynek sajnálatos módon, még az első világégés záróakordjaiban is kijutott egy kisebb „epizódszerep”.

A háborús hadvezetőség ugyanis ehhez is hozzányúlt, és 1919. március 25-én 93 darab ón-orgonasípot hadicélokra használt fel. Az adatközlők visszaemlékezése szerint a hiányzó sípok csak 1938-ban lettek pótolva a hívek jóvoltából, akik e kényes munkához Pfeifer Antal újpálankai orgonakészítő mestert alkalmazták.

S noha azóta, vagyis a templom centenáriumának ünnepétől datálva, hivatalosan két ízben is lett nagyobb javítás eszközölve a hangszerek királynőjén, a jobb hallásúak szerint lassan, de biztosan a harmadikra, azaz a soronkövetkezőre is megérett az idő...

Összeállította és fényképezte: Martinek Imre

Túrmezei Erzsébet:

AHOL RÁNK JÉZUS VÁR

Valami mindig vár.

*Hol munka, lárma, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások, szenvedések,
hol csend, csend, csend...*

Kívül? Vagy bent?

Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.

Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.

*Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.*

*Mindenütt mindig vár,
de százszorosán vár ránk - a csendben!*

A Református Évkönyv számára október 20-ig lehet beküldeni írásokat és képeket.

GYERMEKOLDAL

SZÜLŐÉRTEKEZLET

Péter nem örült a szülőértekezleteknek. Mindig ugyanazt mondják róla a tanárok: jó tanuló, nincs baj a magatartásával. Az osztályfőnök mégis sorozatosan azzal fejezi be a véleményét, hogy „kitűnő tanuló is lehetne! Nem tesz meg mindent, ami tőle telik!”

Természetesen tudta, hogy ez így van. Amióta iskolába járt, mindig úgy volt, hogy ötösökkel kezdte a tanévet, azután fokozatosan következtek a négyesek, a hármások... Ő maga sem értette, miért? A tanulás könnyen megy, érti is a magyarázatokat, de arra már nincs kedve, hogy azon túl is foglalkozzék vele. Unalmas! Kár az időért egy-egy matematika példa aprólékos megoldására vagy akár egy vers elemzésére. Minek? Van, ami jobban tetszik neki!

Ebben az iskolaévben sem történt másképpen, vagyis hogy... anya másképpen fogta fel. Sokkal szigorúbb arccal fordult hozzá, amikor közölte mit mondott Szabó tanárnő, az osztályfőnök: hogy ő valamit nem ért. Hallotta ugyanis, hogy Péter keresztyén, és bár ő - Szabó tanárnő - nem ismeri igazán a Bibliát, annyit mindenesetre tud, hogy Isten elvárja az övéitől, a keresztyénektől, hogy mindent megtegyenek, ami tőlük telik.

„Mintha Istennek magának végeznénk a munkánkat” - egészítette ki anyu, és igazat adott az osztályfőnöknek. Sajnos, Péter is, mert érezte, hogy valóban ez az igazság! Valaki azt mondta

egyszer, hogy a hívő diák iskolai teljesítménye az Úr Jézus iránti szeretetét, engedelmességét tükrözi vissza.

Amikor anya apának is beszámolt a szülőértekezletről, azt tanácsolta fiának, hogy minden reggel olvassa el, vagy tanulja meg kívülről az Efézus 6,5-8-at, csak éppen ahol „szolgákról” és szolgálatról van szó, azt helyettesítse a „diákok” és a „tanulás” szóval. Tehát: „Diákok, félelemmel és rettegéssel engedelmeskedjétek földi uraitoknak, olyan tiszta szívvel, mint Krisztusnak. Ne látszatra tanuljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus diákjaiként cselekedjétek Isten akaratát!”

Péter nemcsak hogy beleegyezett, hanem tetszett is neki, hogy megszabadul attól a kellemetlen érzéstől, amit minden szülőértekezlet után, sőt már előtte is érzett. Úgy döntött az Igét megtanulja a Bibliából is:

Aranymondás:

„Ne látszatra szolgáljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus szolgálóiként cselekedjétek Isten akaratát.” Efézus 6,6

Fedőlapon a szabadkai Kálvin szobor látható.

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomtatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1140 példányban
Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi István. - 1. évf., 1. sz. (1966) - . - Bácsfeketehegy : Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30 cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

Vakációs Bibliahét Fejértelepen

